

Hebreeën (16)

In de vijftiende les werden we herinnerd aan het gehoorzame geloof van Abraham en Sara. Toen Abraham door God werd geroepen, vertrok hij naar een plaats zonder te weten waar hij komen zou. Door het geloof van Sara ontving zij kracht om moeder te worden ondanks haar hoge leeftijd. In dit geloof zijn Abraham en Sara, maar ook Isaak en Jakob gestorven zonder de beloften van God verkregen te hebben. Zij verlangden naar een beter, hemels vaderland. Door geloof heeft Abraham Isaak geofferd, hoewel deze de erfgenaam was van de belofte. Hij overwoog dat God hem uit de doden kon opwekken.

Het geloof van Isaak, Jakob en Jozef

“Door het geloof heeft Isaak aan Jakob en Esau zijn zegen gegeven, ook voor de toekomst. Door het geloof heeft Jakob bij zijn sterven ieder der zonen van Jozef gezegend en hij heeft aanbeden, leunende op het uiteinde van zijn staf. Door het geloof heeft Jozef aan het einde van zijn leven gewaagd van de uittocht der kinderen Israels en voorschriften gegeven over zijn gebeente” Hebreeën 11:20-22.

In Genesis 27 lezen we hoe Jakob het eerstgeboorterecht verkreeg toen zijn vader Isaak hem zegende. De zegen kwam eigenlijk Ezau toe omdat hij de oudste was, maar Jakob had deze van Ezau afgenomen zijn vader te bedriegen en voor te liegen. De Hebreeën schrijver is niet begaan met de details van deze gebeurtenissen. Het gaat hem vooral over het feit dat de zegen die Isaak aan Jakob gaf, te maken had met Isaaks geloof in de toekomst. Hij had immers bij het zegenen van Jakob gezegd “God zal u geven van de dauw des hemels en van de vette streken der aarde, en overvloed van koren en most. Volken zullen u dienen, en natien zich voor u nederwerpen; wees heerser over uw broederen, en de zonen uwer moeder zullen zich voor u nederbuigen. Wie u vervloekt, zij vervloekt, en wie u zegent, zij gezegend” Genesis 27:28-29. Dat Isaak deze zegen uitsprak, getuigt van zijn vertrouwen en geloof in Gods voorzienigheid. Hij was immers een man die in tenten woonde in een vreemd land. Isaak erkende dat God daar in de toekomst verandering in zou brengen. Ezau kreeg van zijn vader een mindere zegen (Genesis 27:39-40).

Ook Jakobs handelingen getuigen van geloof. Tot aan zijn dood aanbad Jakob zijn God (Genesis 47:31) en vertrouwde hij op Zijn beloften. Op zijn sterfbed sprak Jakob tot Jozef en zijn zonen Efraïm en Manasse over hoe God hem had geroepen. Hij zei “God, de Almachtige, is mij verschenen te Luz in het land Kanaan en heeft mij gezegend en tot mij gezegd: zie, Ik zal u vruchtbaar maken, u vermenigvuldigen en u maken tot een menigte van volken; Ik zal dit land aan uw nageslacht geven tot een altoosdurende bezitting” Genesis 48:3-4. Daarop gaf Jakob zijn zegen aan de twee zonen van Jozef, nl Efraïm en Manasse. Hoewel de schrijver ook hier weer niet begaan is met de details van deze zegening, is het toch interessant op te merken dat ook hier Efraïm als jongste zoon een grotere zegen krijgt dan Manasse die de oudste zoon was. Efraïm en Manasse werden door Jakob beschouwd als zijn eigen zonen. Zij zouden niet in Egypte blijven, maar het beloofde land in bezit gaan nemen. Zij zouden uiteindelijk ook de twee grootste stammen van Israel worden.

Ook Jozef leefde door geloof. Daarom sprak hij op het einde van zijn leven over hoe de kinderen van Israel uit Egypte zouden wegtrekken. “En Jozef zeide tot zijn broeders: Ik ga sterven; God zal zeker naar u omzien en u uit dit land voeren naar het land, dat Hij Abraham, Isaak en Jakob onder ede beloofd heeft. En Jozef deed de zonen van Israel zweren: God zal zeker naar u omzien; dan zult gij mijn gebeente van hier meevoeren” Genesis 50:24-25. Omdat Jozef op Gods belofte vertrouwde, gaf hij voorschriften aan zijn broers om zijn gebeente mee te nemen wanneer dit zou gebeuren. Mozes zal dit verzoek later inwilligen (Exodus 13:19), maar het is uiteindelijk Jozua die het gebeente van Jozef in Sichem begraaft (Jozua 24:32).

Het geloof van Mozes

“Door het geloof is Mozes na zijn geboorte drie maanden door zijn ouders verborgen gehouden, omdat zij zagen, dat hij een schoon kind was, en zij hebben het bevel des konings niet gevreesd. Door het geloof heeft Mozes, volwassen geworden, geweigerd door te gaan voor een zoon van Farao's dochter, maar hij heeft liever met het volk Gods kwaad verdragen, dan tijdelijk van de zonde te genieten; en hij heeft de smaad van Christus groter rijkdom geacht dan de schatten van Egypte, want hij hield de blik gericht op de vergelding” Hebreeën 11:23-26.

De ouders van Mozes geloofden in God. Door hun geloof hebben zijn Mozes gedurende drie maanden verborgen gehouden na zijn geboorte. Van hen wordt gezegd “Een man uit het huis van Levi huwde een Levitische vrouw; deze werd zwanger en baarde een zoon. Toen zij zag, dat hij schoon was, verborg zij hem drie maanden lang” Exodus 2:1-2 (vgl Handelingen 7:23). De ouders zagen aan Mozes dat hij door God was uitgekozen. Daarom waren ze niet bang voor het bevel van de koning. Deze had bevolen om alle Hebreeuwse jongens die geboren werden, te doden door ze in de

Nijl te werpen (Exodus 1:22). Hun geloof was groter dan hun angst voor het bevel en de straf van de koning!

Toen Mozes opgroeide, zag hij de dwangarbeid en mishandeling van zijn Hebreeuwse broeders (Exodus 2:11). Weloverwogen nam hij de beslissing om afstand te doen van de grote voordelen van het zijn van Farao's dochter. Hij was immers haar zoon geworden (Exodus 2:10). Mozes deed afstand van al de voordelen van zijn leven als Farao's dochter. Hij deed afstand van alle luxe en genot. Mozes had een leven waar de meeste mensen van dromen. Hij had alles wat hij maar wilde hebben! Toch koos hij ervoor om liever met Gods volk kwaad te verdragen, dan tijdelijk van de zonde te genieten. Want al die luxe van Egypte ging gepaard met grote goddeloosheid en boze begeerten. Mozes keek niet naar die kleine koning van Egypte, maar naar de Grote Koning van hemel en aarde. Er is inderdaad genot te vinden in zonde, maar dat genot is slechts tijdelijk en kent grote gevolgen voor de ziel van de zondaar.

Mozes heeft de smaad van Christus een grotere rijkdom geacht dan de schatten van Christus. De schrijver maakt de vergelijking met Christus. Christus heeft de omwille van Gods zaak ook geleden van Zijn vijanden. Paulus spreekt in 2 Korintiërs 1:5 over dit lijden van Christus en hoe de gelovigen hier deel aan hebben. Wel, ook Mozes had deel aan het lijden omwille van zijn geloof. Mozes hield zijn blik gericht op de vergelding. Hij keek naar de straf enerzijds voor hen die goddeloos blijven leven en naar de beloning anderzijds voor hen die hier afstand van nemen.

“Door het geloof heeft hij Egypte verlaten, zonder de toorn des konings te duchten. Want hij bleef standvastig, als ziende de Onzienlijke. Door het geloof heeft hij het Pascha gehouden en het bloed doen aanbrengen, opdat de verderver hun eerstgeborenen niet zou aanraken” Hebreëen 11:27-28.

Door het geloof heeft hij Egypte achtergelaten, zonder te vrezen voor de wraak van de koning. Exodus 2:14-15 leert ons dat Mozes de Farao wel vreesde omdat deze hem wilde doden. Maar hij heeft deze vrees overwonnen door zijn geloof in God. Hij bleef standvastig in het vertrouwen op Gods beloften. Hij bleef kijken naar de Onzienlijke (vgl Romeinen 1:20; Kolossenzen 1:15; 1 Timoteus 1:17). God kan niet worden gezien door mensenogen zonder te sterven (Exodus 33:18-23; Deuteronomium 4:12; Psalm 97:2). Mozes ging uiteindelijk terug naar Farao met de boodschap dat de farao Zijn volk moest laten gaan, nadat God aan Mozes in Midjan was verschenen (Exodus 3:1-4:18).

Door geloof heeft Mozes het Pascha gehouden en het volk de opdracht gegeven om het bloed aan te brengen zodat de verderfengel hun eerstgeborenen niet zou aanraken. Mozes zei het volk in naam van God “Want Ik zal in deze nacht het land Egypte doortrekken en alle eerstgeborenen, zowel van mens als dier, in het land Egypte slaan en aan alle goden van Egypte zal Ik gericht oefenen, Ik, de Here. En het bloed zal u dienen als een teken aan de huizen, waar gij zijt, en wanneer Ik het bloed zie, dan ga Ik u voorbij. Aldus zal er geen verdervende plaag onder u zijn, wanneer Ik het land Egypte sla. En deze dag zal u een gedenkdag zijn, gij zult hem vieren als een feest voor de Here; in uw geslachten zult gij hem als een altoosdurende inzetting vieren” Exodus 12:12-14. Mozes geloofde dat God zou doen naar zijn woord. Hij getuigde van zijn geloof tegenover het volk en zij luisterden naar hem.